

ninger, men Theatrets Regnskab for 1874—75 er en udmønstelig Rilde til Interesse. Det er nu overgivet til Statsrevisionen, og jeg følger mig overbevist om, at den gransker grundig i dette Lars Regnskab. Det ærebe Thing har nedsat et Udvalg, som har den særlige Opgave at tænke over dette Regnskab, men ikke bestomindre kan Finantsudvalget ikke gaa Sagen forbi, uden at offre den flere Blade i sin Betænkning. Finantsudvalget kommer imidlertid til et Resultat, som jeg fuldkommen maa billige, nemlig at man skal lade denne Sag hvile nu for Dieblisset, da den dog i Grunden ikke vedkommer Finantsloven, men henhører under Regnskabs Revision. — Jeg har tilladt mig at bringe nogle nye Forslag frem under Theatrets Budget, og skal jeg i Mindebelighed sige, hvad jeg tilsigter ved disse Forslag, da er det det, at bringe nogen No i Theatrets Tilstand. Et Institut som Theatret kan paa ingen Maade være tjent med hvert Aar at være Gjensind for nye Overveielser og nye Betragtninger. Ingen veed, hvad der staar, og hvorlænge det staar. Der maa dog kunne grundlægges en Beregning, som gaar lidt ud i Fremtiden, dersom man overhovedet skal kunne udrette Noget ved Theatrets Bestyrelse; men det er netop det, som man ikke ønsker; man har netop Lyft til stadig at holde det i en svævende Tilstand. Der falder mig en gammel Fortælling ind om en Mand, som en Gang sit Lyft til at prøve en Tyrans Herlighed, og som man førte omkring en hel Dag, for at han kunde smage, hvor herligt en Tyran havde det. Endelig lagde man ham om Aftenen i en Seng, og han befandt sig særdeles vel indtil det Dieblis, da han opdagede, at der over Hovedet paa ham hang et Sværd i et Haar, da skyndte han sig ud af Sengen og betaktede sig for en Tyrans Herlighed. Et saadant Sværd i et Haar holder man nu ogsaa Aar ud og Aar ind over det kongelige Theater, og saa tror man, at det kan trives i en saadan Tilstand. Nei, Følgen er netop den samme som med hin Mand, der vsmmeede bort og betaktede sig for hele Herligheden; den svævende Tilstand, hvori man vil holde Theatrets Anliggender, har netop til Følge, at alle de, der maafe ellers kunde have Lyft til at tage sig af det, betaktede sig for den Herlighed at have Noget mind det at gjøre. Finantsudvalgets ærebe Formand bemærkede ved Sagens 1ste Behandling, at vi jo havde prøvet, hvad en saadan femaarig fast Tilstand vilde sige. Der blev tillige gjort Bemærkning om mit Sværmeri for femaarige — jeg tror ogsaa for tiaarige — Bevillinger, og det blev anført, at man havde Erfaring fra den femaarige Tilstand, som blev skabt ved Theaterloven af 1870. Da denne Yttring maafe har gjort noget Indtryk, vil jeg bede om Tilladelse til at belyse Sammenhængen dermed ved at oplyse, hvor stor Theatrets Kapitalformue var, da Loven begyndte at virke, og hvor stor den var, da dens Virksomhed udløb. Ved Udgangen af Theateraa-

ret 1869—70 eiede Theatret en Kapitalformue af 55,441 Rb., og ved Udgangen af 1873—74 eiede det en Kapitalformue af 156,000 Rb. Den særgelige Følge af den femaarige Ordning, Theatret havde faaet, var altsaa, at dets Kapitalformue var voget med mere end 100,000 Rb. Naar man vil overveie dette, tror jeg, at man i det Mindste maa tilstaa, at det ikke er et Argument for, at man skal holde Theatret i en svævende Tilstand. Jeg har nu begjært Midler til at supplere Theatrets Driftsmateriel, og det en bekendt Sag, at man, da Theatret skulde tages i Brug, kun havde en eneste Dekoration. Man forstikker mig, at man den Aften, Theatret aabnedes, ikke havde flere Dekorationer end den, der skulde bruges til den Forestilling, man havde paatænkt, og havde en Skuespiller faaet en Forskjølelse, saaledes at han ikke havde kunnet optræde, og man ikke strax havde kunnet faaet en anden til at vikariere, havde den hele Forestilling maattet gaa ind, fordi man ikke havde Dekorationer til at give Andet end det, man nu en Gang havde sat paa Dagsordenen. Saaledes var det i lang Tid derefter, og det er let at se, at Theatret, naar det er indskranket i Balget af sit Repertoire ved Mangel paa Kulisser, mangler det Driftsmateriel, der er uundgaelig nødvendigt for dets frie Virksomhed. Jeg har derfor foreslaaet, at der maatte ydes Garantier for, at det havde Midler til i 5 Aar at supplere sine Dekorationer og i det Hele denne Del af sit Driftsmateriel; men dersom Theatret selv kan afholde Udgifterne dertil, vil Intet deraf falde Statskassen til Byrde. Det forekommer mig at være et rimeligt Forlangende. — Et andet af mig stillet Forslag gaar ud paa at bestemme indtil for hvilken Sum der kan ydes fast Ansættelse. Jeg gjentager, hvad jeg allerede, saavidt jeg erindrer, har sagt, ved Sagens 1ste Behandling, at vi, da vi ikke kunne yde høie Lønninger, der paa nogen Maade kunne sammenlignes med dem, der ydes ved de store Theatre, maa have Noget, der træder i Stedet derfor, og vi kunne ikke have noget Selvigere og Bedre end den kongelige Udværelse, hvorpaa Alle sætte i høi Grad Pris; det anses for en stor Gæve at være kongelig Skuespiller. Man vil komme tilbage dertil, mine Herrer, dersom man ikke helt vil ødelægge Theatret. — Dernæst har jeg under Konto 7 foreslaaet en Bestemmelse, som angaar Theatrets Reservefond, men ogsaa denne Bestemmelse har — jeg tilstaaer til min Overraskelse — Udvalgets Flertal modsat sig. For min Skyld maa man gjerne stryge denne Bestemmelse, jeg har Intet at opnaa derved; det er kun et Led i de Bestræbelser, jeg har gjort for at skaffe Theatret en fastere og sikrere Tilstand. Vil man imidlertid ikke modtage Forslaget — thi det er et Tilbud fra min Side — maa man for min Skyld meget gjerne forskafe det. — Vi komme nu til Ændringsforslaget under Nr. 57, som angaar Æf-